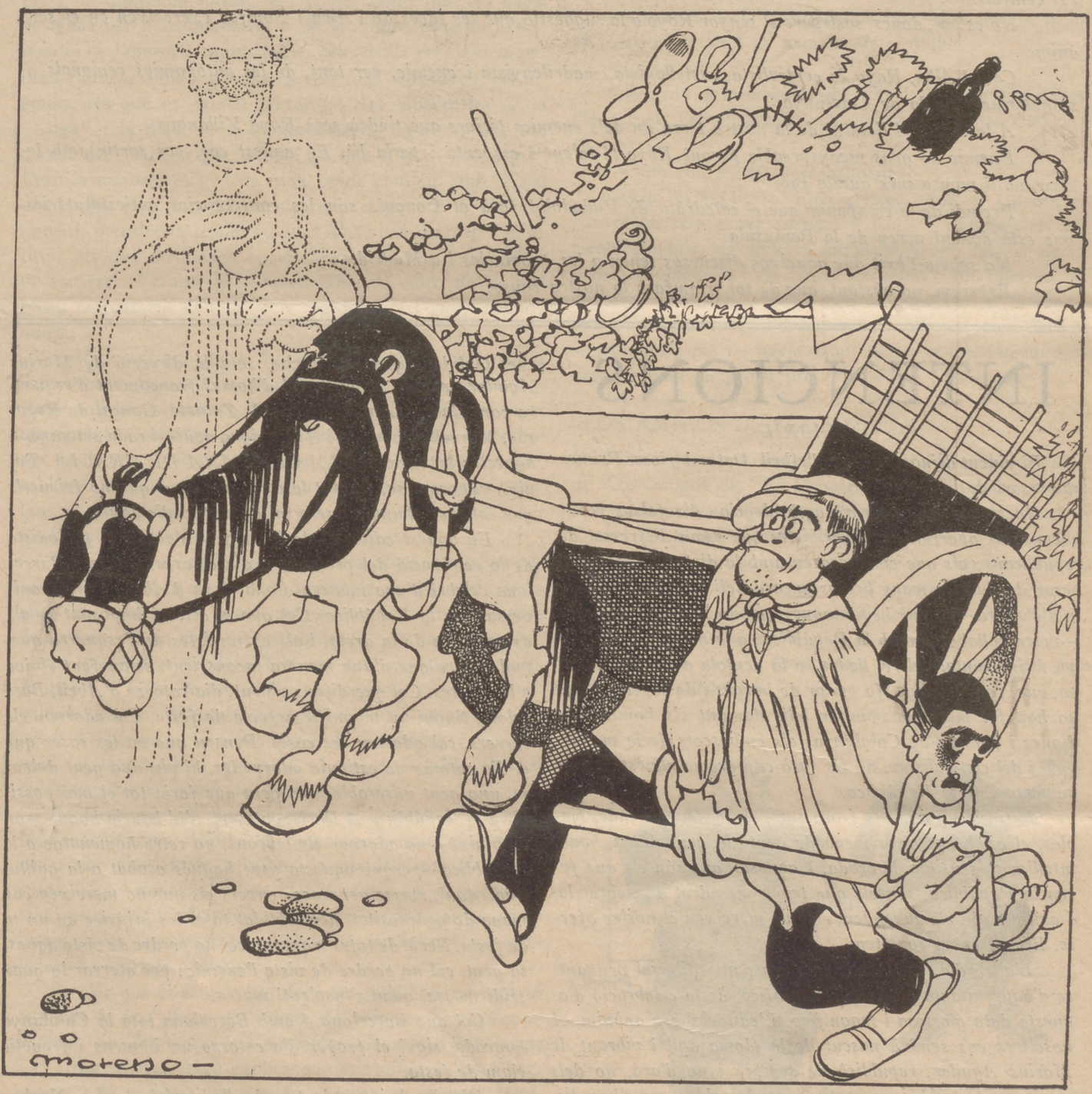

3/9

En el meu partit hi cabrà tothom

—Aquest també, segurament, hi pot capiguer.

La Campana de Gràcia

Redacció i Administració:
LLIBRERIA ESPANYOLA
Rbla. del Mig, 20 - Telèf. 18692

SETMANARI POLITIC

PREU: 15 CENTIMS

PREUS DE SUBSCRIPCIÓ:

Fora de Barcelona { Espanya. . . 1'50 ptes.
cada trimestre. . { Estranger . . 2'50 »

NÚMEROS ATRASSATS: DOBLE PREU

La dèria del senyor Royo

El senyor Royo Villanova és un aragonès, com sap tothom, que ensenya Dret Administratiu a la Universitat de Valladolid.

Es, encara, cronista, redactor o inspirador d'"El Norte de Castilla", important rotatiu defensor dels interessos bladers i del capitalisme del centre d'Espanya.

Potser per aquesta raó el senyor Royo es troba estretament lligat al grup agrari de la Cambra Constituent i a la política de don Santiago Alba i Bonifaz.

Es clar que don Santiago no és, ara, el gran cacic que fou durant la monarquia.

Conserva, però, gran influència entre els elements bancaris i financers que s'han enriquit amb el borbonisme i el centralisme.

No es pot, doncs, sostreure el senyor Royo a la suggestió que les idees de l'Alba i Bonifaz exerceixen en el seu ànim.

Com l'Alba, Royo és centralista, castellanista, madrilenyista i enemic, per tant, de les autonomies regionals, i singularment de la de Catalunya.

A les Corts, l'Estatut de la nostra terra un dels enemics pitjors que tindrà serà Royo Villanova.

Enemic no gens menyspreable perquè Royo té talent i empenta i parla bé. En aquest cas, per sortir amb la seva, no li manca més que la raó.

Preludi de la campanya que el catedràtic de Valladolid farà al Congrés són les conferències antiestatutàries que està donant arreu de la Península.

No sabem l'èxit que aqueixos discursos tenen a les províncies i a Madrid.

Esperem, no obstant, que de tot triomfarà la nostra causa.

INTENCIONS

14 D'ABRIL

El vinent dijous, catorze d'Abril. Data gloriosa. Primer aniversari de la República.

No tothom el celebrarà amb alegria. Als falsos republicans, als oportunistes i arribistes que s'han disfressat de republicans; als que collaboraren amb la dictadura, i ara, a pesar de dur les mans brutes encara dels negocis bruts de la dictadura—perquè hi ha taques que no se'n van mai més—volen collaborar amb la República; a la gentola de la Lliga, últim puntal del rei lladre; a la gentola d'Acció Catalana, que, com la Lliga fa pudor de burgès i de capellà, i que no han fet més que vomitar bilis damunt els homes més dignes i honorats de Catalunya; als emboscats de la monarquia i del clericalisme, no els farà cap gràcia aquest primer aniversari de la República.

Però, si no aquests fracassats, si no aquests indesitjables, el celebrarà altra mena de gent: la gent digna, bona, intel·ligent, sensible, honrada. I aquests, que són els que feien la República, són els que tenen més dret a celebrar-la. I aquests són els que valen, els que mereixen el nostre afecte. Els altres no compten.

L'altre dia, La Noche publicava un editorial ocupant-se d'aquesta data gloriosa i magnífica, de la celebració d'aquesta data gloriosa i magnífica. L'editorial era anònim. A nosaltres ens semblà nascut de la ploma àgil i vibrant de Marius Aguilar, republicà de sempre i no d'ara, no dels que, moguts per baixos apetits inconfessables, ara s'han disfressat de republicans. I són els que, precisament, tenint-hi menys dret que ningú ara ataquen Marius Aguilar i La No-

che. Oblidant que La Noche, sota la direcció de Marius Aguilar, tenia la collaboració d'homes francament d'esquerra com Gabriel Alomar, Lluís de Zulueta, Gonçal de Reparaz, Marcellí Domingo i el que signa avui—i cada setmana— aquestes Intencions a LA CAMPANA DE GRÀCIA. Tot això exposant-se, donant la cara, que és el que no feien els que callaven d'una manera vil durant la dictadura.

En aquest editorial de La Noche s'ocupa el periodista de la celebració del propi dia catorze. Cal que Barcelona celebri d'una manera digna el 14 d'Abril, primer aniversari de la República. Cal que el celebri imposant-se als extremistes de la dreta, i als extremistes de l'esquerra que, vull creure que d'una manera inconscient, estan fent el joc a les dretes. Cal que dijous vinent, dia catorze d'Abril, Barcelona tingui un magnífic aspecte de festa. Cal adornar els carrers, cal adornar les cases. Penseu que en les cases que el dia catorze no estiguin adornades, hi viu una gent dolenta, una gent miserable, una gent que faria tot el mal possible a la República. A París, en 1793, n'hi hauria hagut prou amb això—no adornar els balcons, no retre homenatge a la República—perquè aquesta gent hagués acabat a la guillotina. Aquí, massa generosos envers els que no mereixen cap mena de generositat, hem oblidat totes les injúries en un to de festa. Però, de totes maneres, cal no perdre de vista aquesta gent, cal no perdre de vista l'enemic: per aterrar-lo quan cridi massa, quan s'insolenti massa.

Cal que Barcelona, i amb Barcelona tota la Catalunya honrada, sigui el proper dia catorze un immens i frenètic clam de festa.

Diu l'anònim redactor de l'editorial de La Noche: Que cada republicano ponga en su bandón su bandera. Que celebre el dia con un acto de propaganda, con una acció

benéfica. Que los cien mil votos que el 12 de Abril votaron por la República, sean cien mil ciudadanos en actitud de reafirmación republicana.

Hi ha en aquest paràgraf que hem transcrit, unes paraules magnífiques, unes paraules nobilíssimes que ens han emocionat profundament. Són aquelles de què el primer aniversari de la República s'ha de celebrar con una acció benéfica.

Féu cada dia tot el bé que pugueu, escampeu el bé al vostre entorn. Però, sobretot, feu-ne el dia catorze, primer aniversari de la República.

Perquè la República és el Bé.

Lluís CAPDEVILA

Els protectors de la Ciutat

Quan els regidors que formen part de l'Esquerra Republicana de Catalunya, dant un alt exemple de democràcia i de disciplina davant del poble sobirà que els havia designat per a l'administració de la ciutat, posaren a disposició de l'oposició municipal — convertida en majoria per obra i gràcia d'un vot — els càrrecs que ostentaven, els ingenus, els que es deixen portar per les hipocresies de la "Lliga" i la mala fe dels reaccionaris, digueren allò tan clàssic de: "Ara sí que anirem bé, que el diari ho porta!" Però la majoria es guardà molt bé de complir amb el seu deure, que era, puix havien derrotat el govern de l'Ajuntament, prendre la responsabilitat d'aquesta derrota i substituir als que no havien comès altre erro que voler tallar de socarrel el cranc de l'empleomania, la culpa de la qual recau enterament damunt dels regidors de l'època monàrquica.

Però, i ve't ací que el fet és ben graciós i es presta a saborosos comentaris, el primer acte ressonant de la majoria solàdecanyizaresca-lliguera-radical ha estat aprovar un dictamen contrari a l'establiment d'una línia d'autobusos de l'empresa Roca, línia que hauria beneficiat considerablement la ciutat, puix és sabut que aquesta segueix presentant el servei als mateixos preus que abans, sense haver modificat cap tarifa.

Recordem la lluita que l'Empresa Roca va haver de sostenir per tal d'aconseguir la concessió d'Horta, de la qual tan necessitada estava aquella barriada. Els regidors de llavors — i ho eren de reial ordre! — no van tenir altre remei que inclinar-se davant la raó que assistia a aquesta Empresa, i fallà en contra del seu poderós rival, la Companyia General d'Autobusos, que vol dir Companyia General d'Autobusos, i Companyia de Tramvies i Companyia del Metro Liceu - Jaume I. - Lesseps, és a dir, el trust de transports en comú de Barcelona.

Es a dir, que, en lloc d'afavorir la creació de noves línies econòmiques; excitar la competència, única manera de beneficiar al viatger barceloní, la majoria solàdecanyizaresca-lliga-radical s'estima més protegir els interessos de la Companyia de Tramvies — que ha augmentat escandalosament les seves tarifes valent-se de certes argúcies legalistes — i entitats afiliades.

Es clar que el senyor Cambó i un grup bancari controlen, des de poc abans del suïcidi del banquer belga Loewenstein, els Tramvies, la Companyia General d'Autobusos i el Gran Metro. Això explica que *la voz de su amo* hagi actuat i la minoria lliguera hagi votat en contra. Però, quines consideracions han mogut els radicals a votar en contra de la concessió esmentada? Misteris de la política que hom s'entesta inútilment a esbrinar!

LA CONFERÈNCIA DEL SENYOR ROYO VILLANOVA

El senyor Royo Villanova ha dat una conferència al Liceu Andalús. Sembla que a don Antoni, enemic feréstec de l'Estatut de Catalunya, també li fa nosa l'Estatut andalús.

I ens va parlar de la intangibilitat de la unitat pàtria, de la Conquesta de Granada, dels catalanistes, que gairebé va afirmar tenien la culpa del barranc del Llop, de la Setmana de Juliol i de la mort d'En Dato. I acabà — això és una excellent referència per a don Antoni Royo Villanova — reposant les seves manifestacions... en unes paraules de Primo de Rivera.

—La conferència ha estat molt bé — deia un que hi havia assistit —; però ha mancat dir el millor.

—Què?

—El gran descobriment que feren, als començos del segle actual, l'empleomania, els militars dolents, clerecia i els frares.

—Quin fou aquest descobriment?

—Ara ho explicaré. Fins a l'any 1898, el Govern espanyol enviava a fer fortuna a Cuba i Filipines els empleats ganduls, els militars intel·lectualment inútils, els capellans ambiciosos i els frares arruïnats. Allí robaven, saquejaven, violaven, i quan algú es queixava, el denunciaven per separatista. Perderen les Colònies, però llavors, aquella gent que no havia sabut defensar-les, féu un gran descobriment en profit propi: descobrí Catalunya.

"LOS AMIGOS DE "EL DEBATE"

Diumenge es va celebrar a l'Hotel Nacional el banquet de "los amigos de "El Debate". Hi varen anar uns mil cinc-cents cavernícoles, entre els quals hi havia En Luca de Tena i En Sàinz de los Terreros.

En acabar-se l'àpat, el senyor de los Terreros va dar un visca a l'ordre, al treball i a la prosperitat.

En aquest moment es va sentir un crit:

—Vivan Las Ventas!

Com hom sap, la Prosperitat i Las Ventas són dues barriades madrilenyes.

El negoci és el negoci

—Ja has vist que han apujat el pa? .

—Potser que féssim pagar les hòsties...

Correu de l'Estranger

LA LLIÇÓ DE KREUGER

El Director general del Comerç, senyor Carles Pi i Suñer, en la conferència que donà a Barcelona, afirmà que la política econòmica de la República havia de basar-se principalment, essencialment, en tot el que representi el producte del treball de tots, i no, oblidant que les economies dels països no són exclusivament les combinacions financeres, envers els problemes de caràcter monetari o financer.

Nobles i sensates paraules que tots els veritables republicans haurien de tenir sempre en compte. Sols la riquesa fonamentada en el treball és una riquesa positiva, duradera i justa. La fonamentada en especulacions de caràcter financer és, per contra, fictícia i precària.

En aquest respecte, el cas d'Ivar Kreuger és altament allisonador. Kreuger era el cap del més gran trust financer del món. L'amplitud dels seus afers era enorme.

Controlava el formidable trust dels llumins, amb més de 150 fàbriques establertes en uns quants països i un total de 60.000 obrers. Això era ja molt. Però Kreuger controlava moltes d'altres coses: una societat internacional de telèfons, un grup de fàbriques de cel·lulosa, diverses companyies mineres per a l'explotació del coure i de l'or, etc. Un conjunt, en fi, per ocupar totes les activitats de l'home de negocis més genial.

Però amb tot, les activitats industrials de Kreuger, per vastes i nombroses que fossin, no eren res, comparades amb les que havia assumit instituint-se banquer internacional, banquer d'Estats per sumes de milions i milions de dòlars.

Kreuger passava pel més hàbil financer d'Europa, i fins els mateixos banquers americans s'inclinaven davant la seva personalitat. Era un home senzill, discret, fred, enèrgic, que inspirava una confiança il·limitada. Els caps dels governs tractaven amb ell com amb un sobirà poderós, i ell, correcte, impassible, resolia, amb un gest o amb un mot, problemes transcendents que fins la Societat de Nacions havia declarat insolubles...

Però aquest home de negocis genial, com molts homes d'acció de la nostra època, tenia defectes capitals. Calculava en lloc de reflexionar. Ideava sistemes i combinava xifres. Però no comptava ni en les realitats vives de la vida ni amb el treball. Mancava de les qualitats que s'adquireixen més en les dificultats que en les facilitats de l'existència... I es va suïcidar com es suïciden, no aquells que sofreixen molt, ans com aquells que han tingut massa confiança en ells mateixos i que no tenen el coratge o la força, havent estat vençuts per les realitats, de renunciar a llur orgull.

Vivim en una època nova. Però tant en l'època actual com en les velles, l'home superior es reconeix més en les seves reflexions que en els seus càlculs, més en la qualitat del seu treball que en l'èxit aparent de les seves combinacions.

POLÍTICA ANGLESA I COOPERACIÓ INTERNACIONAL

El desenvolupament molt complex de la situació internacional dona lloc a tota mena de comentaris i anticipacions. En aquest moment existeix un fort corrent d'opinió internacional que considera amb gran optimisme el redreçament monetari, financer i comercial d'Anglaterra.

¿Quins són els fets nous que han modificat la posició financiera d'Anglaterra d'ençà de la caiguda de la lliura esterlina? Tres fets principals hi han intervingut: de primer, la caiguda del gabinet treballista i l'elecció d'una Cambra amb gran majoria conservadora; en segon lloc, l'anivellació del pressupost; i, finalment, l'haver esdevingut Anglaterra una nació proteccionista.

¿Però la situació profunda d'Anglaterra ha canviat amb això? No. I els mateixos anglesos més documentats i seriosos no es fan, en aquest respecte, la més petita il·lusió.

Les dificultats han estat atenuades en la superfície. Els problemes monetaris que van ocasionar la caiguda de la lliura esterlina no eren pas la causa de la crisi britànica: n'eren solament l'efecte. I el dèficit era igualment la conseqüència d'una economia malsana i desequilibrada.

Un dels millors economistes anglesos, Mr. Gilbert Layton, ha declarat, terminantment, que Anglaterra no pot esperar, en les condicions actuals, un nou període de prosperitat.

No. La prosperitat d'Anglaterra, més que la de cap altre país, depèn del comerç internacional. Però el comerç mundial, amb la crisi econòmica, amb les perturbacions de tota mena i, sobretot, amb les mesures de proteccionisme precisament, continua pitjor cada dia.

I per això Anglaterra no pot esperar el seu redreçament econòmic i comercial de mesures conservadores i restrictives, sinó d'una política de cooperació que, en la futura conferència de Lausana, per exemple, hom tractarà, amb més o menys bona fe, de portar a la pràctica.

DOMÈNEC GUANSÉ

L'escàndol de l'Hospital Clínic

Diversos estimats companys de Premsa han posat el fet al descobert: a l'Hospital Clínic, per instigació d'una titulada germana de la Caritat nomenada Concepció, es negà aliment i llit a un malalt d'hemoptisi, sense recursos, que havia comès el nefand delictes de no confessar-se. La víctima d'aquesta criminal intolerància religiosa es diu Abelard Caneja.

A aquestes hores, no sabem encara, perquè no hem tingut l'avinentesa d'assabentar-nos-en, quina ha estat la sort d'aquest infeliç tuberculós, incapaç de guanyar-se la vida i privat de tota mena de recursos pecuniaris. Tal volta, quan aquestes ratlles hagin aparegut, sigui ja mort, amb el qual el fanatisme haurà coronat, un cop més, la seva obra nefasta i selvatge.

I bé: què fan les autoritats de Barcelona davant d'un cas semblant? Continua exercint la seva "pietosa missió" la germana Concepció? Suposem que no, i que aquest és el darrer cas d'aquesta índole que es produeix a l'Hospital Clínic de Barcelona.

Esperem, doncs, la resposta de qui tingui jurisdicció per a redreçar aquest tort, i esperem també que Abelard Caneja, si encara és viu, pugui altra vegada rebre l'assistència facultativa, l'alimentació i l'aixopluc a què tenen dret tots els homes que han perdut la salut i que estan a la misèria. Però, si no fos així, si es donés la raó al fanatisme i a la intolerància, i aquest malalt continués abandonat, llavors serà qüestió que parlem d'una altra manera i en un altre lloc, costi el que costi i caigui qui caigui.

AGUSTÍ PIRACÉS

A cal barber

Avui ens hem decidit a fer-nos tallar el cabell. Això, a vosaltres, els lectors, segurament no us farà fred ni calor saber-ho. No hi donareu importància; però, en realitat, en té molta, perquè nosaltres no ho fem gaire sovint, i quan ens lliurem a les mans de Figaro, considerem l'esdeveniment un fet digne d'esment.

Ara, potser, us pensareu que si anem per aquest món de Déu lluint una abundosa cabellera, és perquè hem agafat manies i creiem, com uns quants poca-soltes, que l'escriure o el fet de gargotejar més o menys bé unes quartilles ha d'anar acompanyat dels clàssics anexas de l'artista vuitcentista: cabellera abundosa, xalina, gec de vellut i pipa.

No; aquestes manies no tenen ascendent damunt nostre; però tampoc no neguem no tenir-ne, de manies, perquè avui dia tothom està un xic neurastènic, i nosaltres no volem ésser menys que la resta dels ciutadans. Ultra això, la neurastènia és una malaltia que vesteix molt que dona un cert to i importància, i ensems serveix de pare pedaç o de tapadora de totes les coses un xic mancades de sentit comú que tots fem d'un cap de dia a l'altre.

Nosaltres (deixeu-nos ho dir d'una vegada, si no, no acabarem mai) no anem a cal barber, perquè no tenim temps i perquè l'operació de tallar el cabell la considerem un martiri inventat per algun sant i simpàtic inquisidor.

Abans no ens hem assegut a la cadira del martiri, ha passat, gairebé, una hora. Durant aquest interval hem tractat de distreure'ns llegint; però no hem trobat res del nostre gust. A les barberies trobareu tots els periòdics que no voleu llegir; el vostre, però, mai no l'hi veureu.

Davant nostre ha passat un xicot, el qual no hem reconegut en alçar-se de la cadira. L'ondulació, el massatge i tota l'enderga de friccions, pomades i "shampoo", l'han transformat per complert. Ha passat un nen, una d'aquestes inefables criatures que mai no estan quietes,

Santificaràs les festes

—Encara li dura la mona de Pasqua.

i en l'agençament del seu caparró el barber hi ha esmerçat mitja hora. Ha passat un calb, el qual ha estat tanta estona, que hem arribat a creure que esperava que li creixés el cabell. N'han passat més, i per fi ens ha tocat el nostre torn.

D'un salt, com una fera que es llença damunt la seva presa, ens hem assegut a la cadira. Laconics, hem dit: "Tallar el cabell, i feu-ho de pressa, que tenim tard." El barber, amb parsimònia, ens ha posat aquell davantal blanc que fa semblar els homes una mainadera; un tros de cotó al clatell, i amb les seves eines fredes ha començat a esporgar la nostra frondosa testa.

Tot anava bé; però algun esperit malèfic inspirà el Figaro a parlar nos de política. Que si l'Esquerra això, que si la Lliga allò, que si els Radicals allò altre. Tots els partits, estoics, hem aguantat el xàfec i hem contestat amb el clàssic: "Sí, home; vol callar!"

Una hora i mija després d'entrar a la barberia hem sortit fastiguejats, esgotada la paciència i amb els nervis fets un embolic. Hem promès al barber una bona propina si mai més no ens parla de política, d'esports i de crims.

Mentre escrivim aquestes ratlles, uns maleïts trossos de cabells ens punxen l'esquena i ens preparam el bany per tal de treure'ns la coïssor. Mentalment fem el propòsit de no tallar nos més el cabell encara que semblen homes de les cavernes.

H. C. SANTEUGINI

Els pobres comerciants i els pobres fabricants

Hom parla a cada moment de la crisi. "Hi ha una crisi tremenda. No es ven, no hi ha consum, els pocs compradors no paguen; a més, tot està tan car!" Està tan car, naturalment, segons aquests senyors, "per les desmesurades exigències dels obrers i dels dependents", que guanyen el fabulós jornal de dotze pessetes diàries i el no menys fabulós sou de seixanta duros cada mes.

"Si els obrers guanyessin menys—diuen els patrons—, el cost de la manufactura fóra inferior i les vendes més crescudes. Si els dependents no guanyessin tant, el tant per cent de despeses generals minvaria, amb un nou descens sobre el cost de la producció i una més gran possibilitat de competència". Es a dir.

Però es dona el cas — que podem comprovar — que darrerament han estat oficialment aprovades unes bases de la dependència mercantil que implica un augment de sous.

Cristianisme:

—Fixeu-vos-hi, que té molt de mèrit: és de 200 anys abans de Jesucrist.

Aquestes bases, els patrons no les han posades encara en pràctica, resistint-se tant com poden al seu compliment. I també es dona el cas que aquest trimestre s'apujarà la contribució. Doncs, bé: al sol anunci d'aquests dos augments, els fabricants de teixits han augmentat els preus de la producció en un deu per cent, preus als quals s'està operant ja fa dies.

D'això se'n diu previsió! I, per si fos poc, per la setmana nomenada santa, els magatzemistes han tancat. I també tancaren aquest dilluns, per ésser la festa de l'Anunciació. No havíem quedat que hi havia crisi, que calia intensificar el treball? Per què, doncs, fer aquestes festes inútils?

Per tossuderia. Per portar la contrària al règim. Per fer, amb les botigues tancades a la vista, el recompte de les forces de què hom podrà disposar el dia — el rumor s'ha cotitzat a Borsa — de la caiguda de la República. Però aquest recompte de portes tancades, als meus ulls, l'ha fet el poble, i ai d'ells el dia no llunyà en què els en demanarà compte!

A. P.

Pasquins

JOAQUIM MONTANER

Tots el recordeu. Autor de drames dolents, de drames cursis, de cartó. Secretari de l'Exposició, col·laborador i amic de Foronda, de Primo de Rivera, de tota la gentussa de la Unió Patriòtica, de la dictadura.

El senyor Montaner, en temps de la dictadura, presumia molt. Ara sembla que vol tornar a presumir amb la República. I això ens sembla un xic massa fort, un xic massa indiscret. El senyor Montaner, amic de tota la morralla de la dictadura, hauria de pensar que la gent té memòria, que la gent no oblida amb tanta facilitat. I hauria de callar, hauria de retirar-se a un anonimat discret. Si s'ha penedit sincerament, si sincerament es sent republicà, hauria de pensar que li calen uns quants anys de purgatori per a purgar els errors passats. No pot ésser, això de canviar de camisa amb tanta rapidesa. No en volem, de republicans com el senyor Montaner. No li convenen, a la República, republicans com el senyor Montaner.

A casa de l'acaparador

- Què claves, aquí, noia?
- Un clau per a penjar-hi...
- No parlis de penjar, per l'amor de Déu!...

Perquè, com ja hem dit, ara el senyor Montaner es disposa a actuar en republicà. Des de les pàgines d'*El Día Gráfico* i en una secció que ell titula *Discos*. Aquests discos són d'una qualitat inferior i tenen reminiscències desagradables de *Marxa Reial*. Aquests discos ens vénen a demostrar que el senyor Montaner s'ha precipitat, li ha mancat calma i paciència. Si hagués deixat passar tan sols quinze o vint anys, és molt possible que el poble hagués oblidat el *Joaquín* Montaner secretari de l'Exposició, i, per tant, col·laborador de la dictadura.

Però el senyor Montaner no ha tingut paciència, no ha tingut espera i ha posat en moviment aquests discos que, signats per ell, vanament pretenen tenir un ritme republicà.

En un d'aquests discos, el senyor *Joaquín* Montaner, ex-col·laborador de la dictadura i, segons sembla, aspirant a col·laborador de la República, s'ocupa del sabre del general Riego. Diu coses molt pintoresques i gracioses amb aquest motiu. Al poeta Espronceda li diu Pepe, de tu a tu, com si tots fossin uns l'autor famós d'*El estudiante de Salamanca* i el desgraciat autor d'*El hijo del diablo*. I retreu unes paraules del testament de la vídua del general Riego referents al sabre: "...lo entregue a la nación española cuando se encuentre dignamente representada".

I fineix així el disc el senyor *Joaquín* Montaner. "Se ha cumplido, pues, con esta entrega respetuosa, no la voluntad, plausible siempre y meritoria del comprador del arma, sino la del propio Riego, la de su viuda y la de la Nación, ya dignamente representada".

Senyor Montaner! Senyor Montaner! Què diria el difunt Primo de Rivera si llegia aquestes paraules? Què diran en llegir-les els seus amics de la dictadura? I vostè mateix, si abans la "nación" no estava dignament representada, per què col·laborava en tal indignitat?

L. VILALLONGA

Botons de foc

S'apropa el 14 d'Abril, data gloriosa, primer aniversari de la República.

Ara més que mai cal recordar la llista, aquella llista d'enemics de la República, de col·laboradors de la monarquia vil, de la vil dictadura.

Martínez Anido.
Baró de Viver.
Marquès de Hoyos.
Bertran i Musitu.
Puig i Cadafalch.
Milans del Bosch.
Milà i Camps.
Joaquín Montaner.
Comte de Figols.
Cambó.
Ventosa i Calvell.

* * *

Es parla d'aquest banquet al senyor Anguera de Sojo com si es tractés del temple de la Sagrada Família. I després serà un banquet com els altres.

Decididament, tots els d'Acció Catalana tenen que com de Tartari.

Royo Villanova, pobret! ha tornat a atacar l'Estatut

de Catalunya! L'Estatut de Catalunya és el pesombre de Royo Villanova.

Però cal tenir-ho present: a pesar de tots els Royos Villanova, l'Estatut triomfarà.

* * *

Tots els despitats, tots els derrotats per voluntat del poble, s'han unit per a atacar l'obra i els homes d'Esquerra Republicana de Catalunya.

Sortosament, els que ataquen no tenen cap solvència. Quan us parlin dels errors dels homes d'Esquerra Republicana de Catalunya, recordeu els disbarats de la pobra gent d'Acció Catalana, de les vileses de la pobra gent de la Lliga.

* * *

Acció Catalana? Catalunya té altres accions que aquesta, al redós de la qual s'han reunit quatre fracassats, quatre indesitjables que fan pudor de burgès i pudor de capellà.

Catalunya, noble i digna, no és "Acció Catalana".

* * *

Republicà de la dreta vol dir traïdor a la República.

* * *

A Catalunya s'han comès molts crims en nom de l'ordre

* * *

I Cambó? Què fa, Cambó, l'ex-ministre del rei lladre? Que no torna?

A veure si es decideix i el veiem aquí el proper dia catorze.

El poble l'obsequiarà amb el *bis* d'aquella serenata que tant d'èxit tingué ara farà un any.

REPICS

JO VULL ANAR A BADALONA!

Al "Cine Nou", de Badalona, els cavernícoles van celebrar un acte contra la República. Però el poble va invadir el local i digué quatre fàstics a aquella genteta.

Amb tot i haver-hi crims sensacionals, jo vull anar a Badalona!

PARLA UN HOME

"Jo no haig de dir el que he fet ni el que faré. Però jo us prometo que seguiré defensant els ideals de sempre. Mai no he acotat el cap davant del poderós. He sentit, doncs, sempre, ben ferma, la dignitat de Catalunya, i per aquesta dignitat estic disposat a sacrificar-me."

Paraules nobles, serenes i curulles de sinceritat que el venerable patrici català Francesc Macià va pronunciar, diumenge passat, al Centre de Dependents, i que LA CAMPANA DE GRACIA s'honora de reproduir.

UN NOU PARTIT POLÍTIC CATALÀ

En Marcellí Domingo, un dels polítics contemporanis de més clara visió de l'esdevenidor, ha dit que fundarà un partit

català nou, de tendències d'esquerra, que no sols acceptarà una intel·ligència amb les altres forces coincidents, sinó que la possibilitarà i estimularà.

Què en diu, d'això, la majoria ocasional municipalesca que s'oposa sistemàticament a tot el que fa l'esquerra?

EL SENYOR DURAN I VENTOSA ÉS A LA LLUNA

L'eminència gris de la Lliga va dar una conferència a' nou local que aquest decrepit partit ha inaugurat al carrer d'Avinnyó. I digué, entre altres coses, que "els actuals governants —es referia, naturalment, al Govern de la Generalitat— no van voler els homes de la Lliga quan va arribar el moment de redactar l'Estatut, però que els vots del poble faran que aquests exerceixin les funcions de Govern".

El poble votar la Lliga? O el senyor Duran i Ventosa somia truites, o és a la lluna.

PUNTUALITZEM

Retallem de "La Nau":

"El regidor de l'Ajuntament de Barcelona, senyor Armengol del Llano, digué, en un míting, que la campanya que havia fet una part de la Premsa contra les excedències de la burocràcia municipal, incloses en el pressupost fracassat de l'Esquerra Republicana, era deguda a què la majoria de periodistes ocupaven càrrecs al Municipi.

Per la nostra part, ens plau fer constar que el redactor municipal, el mateix que tots els altres redactors de "La Nau", no s'han venut la consciència, car cap d'ells està "enxufat" a l'Ajuntament. Podem, doncs, jutjar amb tota independència l'obra del Consistori municipal en aquest i en tots els altres aspectes. Per això mateix estem disposats a fer unes llistes

La puja dels queviures

- On vas, xicot?
- Estic empaitant aquella xicoteta del cistell, que em sembla que el du ben ple.
- Veig que t'has tornat molt positivista...

mitjançant les quals hom podria constatar que bona part dels redactors dels dos òrgans diaris del partit al qual pertany el senyor Armengol de Llano ocupen càrrecs a l'Ajuntament o bé a la Generalitat."

LA CAMPANA DE GRACIA, que es troba en el mateix cas que "La Nau", s'honora en fer seves aquestes paraules.

HUMORISME I CINISME

El ministre de la Governació ha dictat diverses disposicions contra el joc.

—Es prohibeix—digué el senyor Casares, humorísticament—que es jugui a res, com no sigui els nens a saltar la corda.

¿Ignoren, potser, els seus representants a Catalunya, que a Barcelona hom juga, cínicament, pels carrers, als daus i a tres jocs prohibits?

¿Ignoren que s'esdevé el mateix en molts pobles i poblets, en fires i mercats?

UN ANY DE REPÚBLICA

El senyor Carner, en el discurs resum dels debats sobre el pressupost, ha posat de manifest, amb la concisa eloqüència de les xifres, la disbauxa i l'estúpida dels governs dictatorials i monàrquics.

Ara, a l'any de la proclamació del règim nou, la República, per mitjà d'un polític català d'esquerra, ha presentat un pressupost auster, completament anivellat.

Això és el que no van voler o no van saber fer els homes de la monarquia: els Berenguer i els Sotelo i els Ventosa...

Aquesta és, en canvi, l'obra exemplar dels homes de la República.

AZAÑA I EL MARROC

"A l'Àfrica hi ha d'haver—ha dit Azaña al Parlament espanyol—un exèrcit colonial, exclusivament voluntari. Si les Corts m'ho deixen fer, jo em proposo suprimir, al Marroc, totes les forces peninsulars."

Bells propòsits que cal que siguin, aviat, realitat.

Les mares, les mares d'una banda i altra de l'Ebre li ho agrairan pregonament, tot beneint la República.

Quanta sang inútil, quantes llàgrimes no han costat, en efecte, les bàrbares campanyes suscitées i emparades per la cupiditat d'un rei sanguinari i inhumà!

Cartes de fora

BEGUES

CAL MILLOR CINISME?

Un cas veritablement deplorable passa al poble de Begues, on, pel seu grau de caciquisme, mereix que les Autoritats Republicanes prenguin severes mides de Justícia.

Ens trobem que, com molts pobles, encara no tenim proclamada la República. Ens trobem, que els cacics, no contents amb la mort que se'ls apropa, s'arrapen una vegada més i fan per tots els medis il·legals tot el que poden per demostrar que encara existeixen, fan les grans

injustícies, sense mirar que la llibertat que fou proclamada el dia 14 d'abril de l'any passat és totalment contradictòria. I tenen la gosadia de dir, amb els seus companys, que faran i desfaran tot quant els plagui.

Els, lliguers, cacics i reaccionaris, no tenen escrúpol de cap mena, i obren a espatlles del poble, que no va elegir-los (puix que s'elegiren ells mateixos amb l'article 29), i fan el que no poden fer; perquè no és de llei, car la desconeixen en absolut.

Si tenint com tenen majoria a l'Ajuntament, han de fer servir la per fer atzagaiades i no han de fer cas de les protestes i advertències de la minoria única que vol les coses ben fetes, resulta que no tenim més que una dictadura, i llavors preguntem: "¿De què va servir treure el més gran dels cacics, fer-li passar la frontera, si queden els dels poblets, que desfan la pau d'un poble perquè ho pensen d'aquesta manera?"

Cal millor cinisme?

Un Regidor de la majoria que sols ho és de nom, va a sessió el dia que li dona la gana (paraules dites per ell mateix en la sessió que va celebrar-se el dia 31 del propassat mes de març). Un regidor que assabenta el Consistori de què votarà una proposta presentada pel Batlle, en blanc. Ja podia votar-la a favor, ja, puix el coneixem de sobres, i sabem que abans de la sessió tingué una preparatòria al cafè de Cal Sastre, i fou convingut així perquè encara tindrien quatre vots, i la minoria sols en tres.

Cal millor cinisme?

En la mateixa sessió destitueixen al Metge interí. En Pelai Bremon, per posar-hi un tal Molins, d'interí també, perquè el pare dels cacics va manar-los-ho. Vertaderament, no comprenc com sense càrrecs de cap mena pot destituir-se un home d'una interinitat que té, per substituir-lo per un altre, quedant-se interí també.

No comprenc tampoc com, havent-hi un regidor nomenat que té facultats per arranjar l'assumpte Metge, passen per sobre dels treballs que ha realitzat, havent-hi, com s'ha vist, que l'esperit del poble eren els mateixos que portà la minoria al Consistori?

Cal millor cinisme?

En un poble com Begues, que compta amb 1.000 habitants, ha d'haver-hi dos Metges, un En Molins per la colla dels cacics, i En Bremon per tot el poble?

Cal, senyor Governador, que procuri, per tots els medis possibles, assabentar-se bé de com treballen els cacics de Begues, i fer-los caure tot el pes de la Justícia, car no es mereixen altra cosa; una, per no obrar amb consciència, i una altra, per fer que d'aquesta manera no tingui pau un poble, petit i muntanyós, que no mereix altra cosa. I si aquesta obra és portada a cap per V. E., el poble de Begues podrà dir que des d'avui té proclamada la República

Imp. "L'Esquella" i "La Campana", Om, 8. -- Barcelona.

A PUNT DE SORTIR
Per la Justícia i per la Llibertat
Lluís Capdevila
Les Cadenes d'Eva

Domènec Guansé